

ἀνέριστα ἐπίρρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀνέριστα = ἀφιλονίκητα.

Ἀσυζητητί: Φρ. Ἀνέριστα ἔς τὸν οὐρανὸν (ἐπὶ ἀπολύτου ἀρνήσεως. Πβ. παραμύθ.: Κακότυχο βαιδί, εἶναι πολὺ ἄσκημ' ἀποπὰ ποῦ πὰς καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ στραφῇς! Τὸ παιδί ὅμως, ἀνέριστα ἔς τὸν οὐρανόν, δὲν ἤθελε μὲ κἀνένα δρόμο νὰ στραφῇ).

ἀνερος ἐπίθ. Τήλ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. νερό.

1) Ὁ στερούμενος ὕδατος, ὁ μὴ ἔχων ὕδωρ Λεξ. Δημητρ.: Ἀνερο νησί. Συνών. ἄνυδρος. 2) Ὁ μὴ ποτιζόμενος δι' ὕδατος Τήλ.: Ἀσμ.

Τὸ κυπαρίσσι τ' ἀνερο νερόν ἐπότισά το,
τὸ χαδεμένο σου κορμὶ ἐπαραγάπησά το.

***ἀνεροτριβιστος** ἐπίθ. ἀνιροτριβ' στον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νεροτριβιστός < *νεροτριβίζω.

Ὁ μὴ ὑποστάς τριβὴν ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς τὴν νεροτριβήν, ἐπὶ μαλίνου ὑφάσματος: Σκ'τὶ ἀνιροτριβ' στον.

***ἀνεργία** ἡ, ἀναργία Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) ἀναργίας ὁ, Εὐβ. (Κονίστρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ μεσν. οὐσ. ἐργή.

1) Τάσις πρὸς ἐμετὸν Εὐβ. (Ὁξύλιθ.): Μ' ἐπίασε ἀναργία. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακέρωμα. 2) Στομαχική τις τάσις πρὸς ἐντόνους ἐργάς Εὐβ. Κονίστρ.: Ἀμα πιεῖν κρασί ὅστερα ἀπὸ σταφύλι, μὲ πιάνει ἀναργίας.

ἀνέρωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Σούρμ. Τραπ.) ἀνέρουτους βόρ. ιδιῶμ. ἀνέρουτε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νέρωτος < νέρω.

Ὁ μὴ ἀναμειχθεὶς μεθ' ὕδατος, ἄκρατος: Γάλα - κρασί - ξίδι ἀνέρωτο κοιν. || Φρ. Τὸ πίνει ἀνέρωτο (ἐνν. τὸ κρασί. Ἐπὶ μεθύσου) Λεξ. Δημητρ. Μόνον τὸ πρῶτο κερνάει ἀνέρωτο (μόνον ἐν ἀρχῇ φέρεται τιμίως) αὐτόθ. Ἀντίθ. νερωμένος (ἰδ. νέρω). Πβ. ἀγναῖος 1, ἀγνός Β 1, ἄκρατος, μονᾶτος.

ἄνεσι ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἄνεσ' βόρ. ιδιῶμ. ἄνασι Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄνεσις.

1) Ἀνάπαυσις, ἡσυχία κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Βρίσκω - ἔχω ἄνεσι. Ζῶ μὲ ἄνεσι (ἀνέτως) κοιν. Δὲν ἔχω ἄνεσι ἀπὸ τὸν δεῖνα (δὲν μ' ἀφίνει νὰ ἡσυχάσω, διαρκῶς μὲ ἐνοχλεῖ) πολλαχ. Ἐν εἶδεν σήμερον ἄνεσι Σύμ. Συνών. ἀναπαή 1, ἀνάπαμα, ἀναπαμός 1, ἀνάπασι 1, ἀνάσασι 2, ἀνασοή. 2) Ἀναπνοή σύννηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.): Παίρνω ἄνεσι (ἀναπνέω). Κρατῶ τὴν ἄνεσι. || Φρ. Δὲ μπορῶ νὰ πάρω ἄνεσι (νὰ συνέλθω ἐκ τοῦ μόχθου, νὰ παύσω ἐργαζόμενος ἢ κινούμενος, νὰ ἀναπαυθῶ) σύννηθ. Παίρνω ἄνεσι (κάμνω βαθεῖαν εἰσπνοὴν μέλλων νὰ βυθισθῶ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ μείνω πολὺ ὑπὸ τὸ ὕδωρ) Σύρ. (Ἐρμούπ.) Βαστᾷ πολλὴν ἄνεσι ἢ ἐν ἔχει ἄνεσι (δύναται ἢ δὲν δύναται νὰ μείνῃ πολὺ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης) Σύμ. Βγαίνω ἔς τὴν ἄνεσι (εἰς τὸν διαγωνισμόν τίς θὰ μείνῃ περισσότερο χρόνον ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ἢ θὰ διανύσῃ μεγαλύτερον διάστημα κολυμβῶν ὑποβρυχίως) Μεγίστ. Μὲ μιὰν ἄνεσιν (ἀπνευστί) αὐτόθ. Πβ. ἀνάσα, ἀνέσι, ἀνέσια.

ἀνέσι τό, Εὐβ. — ΜΛελέκ. Ἐπιδόρπ. 15

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνεσι.

Ἀνάπαυσις, ἡσυχία: Μὲ τ' ἀνέσια τρώει Εὐβ. || Ἀσμ.

Κυρά μου, κἀν' ἀπομονή, | κυρά μου, κἀν' ἀνέσι

ΜΛελέκ. ἔνθ' ἄν.

ἀνέσια ἡ, Ἡπ. Θράκ. Μακεδ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνουρ. Λάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Φθιώτ.) ἀνεσιὰ Πάρ. (Λεῦκ.) ἀνασιὰ Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀνάχια Πελοπν. (Λακων.) ἄνέσια Μακεδ. ἀνέσιο τό, Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ἀνέσιον Εὐβ. (Στρόπον.) ἀνέσο Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀνεσία.

1) Ἀνεσις, ἡσυχία Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Στρόπον.) Ἡπ. Θράκ. Μακεδ. Πάρ. (Λεῦκ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνουρ. Λάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Φθιώτ.): Ἐκατσε μὲ τὴν ἀνέσια του κ' ἔφαγε Βούρβουρ. Ἐκαμα τὸ φαγεῖ μὲ τὴν ἀνέσια Θράκ. Ἐγὼ ἡτρώα κ' ἐσὺ ἡρθες καὶ μοῦ χάλασες τ'ν ἀνεσιὰ μ' (ἡτρώα = ἔτρωγα) Λεῦκ. Μὲ τὸ ἀνέσιο του ἔρκεται Αὐλωνάρ. Φάι μι τ' ἀνέσιον σ', δὲ σὶ τρέχ'νι Στρόπον. Δὲ μ' ἄφ'σε νὰ πάρου ἀνέσο Σκῦρ. || Ἀσμ.

Τρεῖς ἀλαφτῖνες τοῦ τρανοῦν κ' οἱ τρεῖς καλλιαντρομένεις, ἢ μιὰ τρανάει μι τὴν ἀντρά κ' ἢ ἄλλ' μι τὴν ἀνέσια Μακεδ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Βεκκ. Ἀνέκδ. 395,27 «ἀνεσιάν, τὴν ἀνεσιν καὶ τὴν ἄδειαν. Κρατῖνος ἐν Βουκόλοις».

β) Ἐπιρρηματ., ἐν ἀνέσει, ἡσυχῶς Ἡπ. Μακεδ. Πελοπν. (Λάστ.) Στερελλ. (Φθιώτ.): Πάινα ἔς τοῦ δρόμου ἄνέσια ἄνέσια Μακεδ. || Ἀσμ.

Σιγαλά, παιδιά, κὶ ἀνέσια, | μὴ στραβένετε τὰ φέσια

Λάστ.

Σουράφι μου ἀλεφαντινὸ κὶ ἀκόνι ἀπὸ τὴν Πόλι,
ἀνέσια ἀνέσια νὰ διαβῆς, τρίχα νὰ μὴ τοῦ κόνης

Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διγεν. Ἀκρίτ. ἐν Λαογραφ. 3,576 στ. 795 «ἐπῆγεν καὶ ἐπέξυσεν κάτω καὶ ἀνέσια ἐσύντυχεν | τὸν πρωτοστράτορά του». Συνών. ἀγάληα 1, ἀπαγάληα, σιγά, σιγανά. 2) Ἀναπνοή Μακεδ. (Καταφύγ.)

Πβ. ἀνάσα, ἄνεσι, ἀνέσι.

ἀνέσοδη ἡ, Ἰόνιοι Νῆσ. (Κέρκ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνέσοδος < ἀ- στερητ. καὶ ἔσοδο κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. χροναί.

Τὸ ἔτος τῆς μὴ παραγωγῆς τῆς γῆς, τῆς ἐλλείψεως ἔσοδεας: Ἐφέτος ἔχουμ' ἀνέσοδη Κέρκ. Ἀπὸ σοδεῖς μῆς τρώει ἢ ἀνέσοδη Ἰόνιοι Νῆσ.

ἀνέσπερος ἐπίθ. ΔΣολωμ. 103

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνέσπερος.

Ὁ μὴ δύων: Ποίημ.

Ἀνέσπερα ἀστέρια | τοῦ Πλάστη ἀπ' τὰ χέρια
ἐβγαίναν λαμπρά.

ἀνέστης ὁ, Σύρ.

Ἐκ τοῦ ἀνέστη ἀορ. τοῦ ρ. ἀναστένω.

Ἡ τελετὴ τῆς Ἀναστάσεως: Κάμασι τὸν ἀνέστη. Πβ. Ἀνάστασι. Ἡ λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. πολλαχ.

ἀνετή ἡ, Κάλυμν. Ρόδ. Σύμ. Τήλ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀνετός.

1) Ἀδεια, εὐκαιρία Νίσυρ. — Λεξ. Δημητρ.: Σὰν ἔχω ἀνετή, θὰ ῥθω νὰ σὲ βοηθήσω ἔς τὸν τρύγο Λεξ. Δημητρ.

2) Τὸ μέρος τοῦ φούρνου, τὸ ὁποῖον καθαρίζομενον ἐκ τῶν ἀνθράκων καὶ τῆς τέφρας χρησιμοποιεῖται πρὸς ἔψησιν τῶν ἄρτων (δηλ. μέρος ἀπληλαγμένον, ἐλεύθερον, ἀνετον) Κάλυμν. 3) Ὁ παρὰ τὸ στόμιον τοῦ φούρνου λακκίσκος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποτίθενται οἱ ἐξαγόμενοι

ἀνθρακες καὶ ἡ τέφρα Ρόδ. Σύμ. Τηλ. 4) Ὁ σωρὸς τῶν ἀνημμένων ἀνθρώπων τῶν ἐξαχθέντων ἐκ τοῦ φούρνου καὶ συσσωρευθέντων παρὰ τὸ στόμιόν του Ρόδ.: Μὴ βάλης τὰ ψωμιά κοντὰ ᾧ τὴν ἀνετὴ τοῦ φούρνου.

ἀνετοιμάστος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀτοιμάστος Ἡπ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀσταλῆς, ἀστολος) ἀτοιμάστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἐτοιμαστός < ἐτοιμάζω.

Ὁ μὴ ἐτοιμασθεὶς, ἀπαράσκευος ἐνθ' ἀν.: Εἶμαι ἀνετοιμάστος. Ανετοιμάστη δουλειὰ πολλαχ. Οὐλ' ἐτοιμάσταν κ' ἐγὼ εἶμαι ἀκόμαν ἀτοιμάστος Ἰερασ. Συνών. ἀνέτοιμος.

ἀνέτοιμος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνέτοιμος.

Ὁ μὴ ἐτοιμος: Εἶμαι ἀνέτοιμος. Συνών. ἀνετοιμάστος.

ἀνευ πρόθ. ἀμάρτ. ἀνεὺ Πόντ. (Σάντ.) ἀνευα Πόντ. Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀναυα Λέσβ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀναυαν Πόντ. (Οἶν.) ἀναυαν Πόντ. (Οἶν.) ἀναυως Πόντ. (Ὁφ.)

Ἡ ἀρχ. πρόθ. ἀνευ. Ὁ τύπ. ἀνευα κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -α ἐπιρρ., ὁ δὲ ἀνευως κατὰ τὸ ἀνίσως, δίχως κτ.

Ἄνευ, πλήν, χωρὶς, συντασσόμενον μετὰ πτωτικῶν μετὰ ἢ ἀνευ τῆς προθέσεως ἀπὸ ἐνθ' ἀν.: Ἄναυα π' ἐ τοῦτο Ἀρτάκ. Ἄναυα ἐμὲν Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. Ἄναυ ἀσ' ἐμὲν (ἀσ' = ἀπὸ) Τραπ. Χαλδ. Ἄναυα ἐκεῖνο ντ' ἐξέρεις (ποῦ ἡξεύρεις) αὐτόθ. Ἄναυως ὅ' ἐμένα - ὅ' ἀτόνα (ὅ' = ἀπὸ) Ὁφ. || Ἄσμ.

Ἀνάθεμα τὸ χωρίο ὃ ἄναυα τὰ εἰκόνας, ἐγὼ θάρ' να τ' ἐμὸν εἶσαι κ' ἐσὺ ἔσ' νε τῇ χώρας (ἀνάθεμα εἰς τὸ χωρίο σου ἐκτὸς τῶν εἰκόνων, ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι εἶσαι ἰδική μου κ' ἐσὺ ἦσο τῶν ξένων) Χαλδ.

ἀνεύγενος ἐπίθ. ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,131.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. εὐγενής.

Ὁ μὴ εὐγενὴς εἰς τοὺς τρόπους, χυδαῖος: Τῷστειλε ἕνα πικρὸ γράμμα γιὰ ἐκδίκησις ὁ ἀνεύγενος ποῦ τοῦ κατηγοροῦσε τὴ γενεά. Συνών. ἀγενής, βάρβαρος, ἀντίθ. εὐγενής.

ἀνευχαρίστητος ἐπίθ. πολλαχ. ἀνευχαρίστητος Κύπρ. ἀνευχαρίστετος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνηυχαρίστετος Πόντ. (Κερασ.) ἀφχαρίστητος Θράκ. (Μυριόφ.) Κρήτ. Παξ. Σύμ. ἀφχαρίστητος Ρόδ. Σύμ. ἀφχαρίστητος Πελοπν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *εὐχαριστός < εὐχαριστῶ, παρ' ὃ καὶ φχαριστῶ καὶ φκαριστῶ.

1) Ὁ μὴ μένων εὐχαριστημένος ἐκ τῶν πράξεων ἢ τῶν λόγων ἄλλων πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ὁ,τι κὶ ἀν τοῦ κἀνης εἶναι ἀνευχαρίστητος πολλαχ. Ἀφχαρίστητα παιδιὰ Μυριόφ. Συνών. ἀνευχάριστος 1, ἀνέφραντος 2. 2) Ὁ μὴ ἀναγνωρίζων τὴν πρὸς αὐτὸν γενομένην εὐεργεσίαν, ἀγνώμων Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Σύμ.: Πολλὰ ἀνευχαρίστετος ἄνθρωπος ἐν Τραπ. Χαλδ. Συνών. ἀνευχάριστος 2, ἀχάριστος.

ἀνευχαριστιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀφχαριστιὰ Παξ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. εὐχαριστιὰ < εὐχαριστία. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀγνωμοσύνη. Συνών. ἀχαριστία.

ἀνευχάριστος ἐπίθ. Πελοπν. (Κορινθ.) Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Αἰν. Ἡπίτ. ἀνευκάριστος Κύπρ. ἀφχάριστος Ἀθῆν. Ἰόνιοι Νῆσ. (Ζάκ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *εὐχαριστός < εὐχαριστῶ, παρ' ὃ καὶ φκαριστῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

1) Ἀνευχαρίστητος 1, ὁ ἰδ., Κύπρ. Πελοπν. (Κορινθ.) Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Αἰν. Ἡπίτ.: Ἐγὼν τοῦ κἀμνω οὐλα τὸ ξαρέστῳ τῷ ἐτθεῖνος πάντα ἀνευκάριστος ἐν (ξαρέστῳ = ἀρεστῷ) Κύπρ. 2) Ἀνευχαρίστητος 2, ὁ ἰδ., Κύπρ. Ἰόνιοι Νῆσ. (Ζάκ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Κορινθ.) Πόντ. (Οἶν.)

***ἀνευχίαστος** ἐπίθ. ἀνευδίαστος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) αὐδίαστος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *εὐχίαστος < *εὐχιάζω, παρ' ὃ καὶ εὐδαζω.

1) Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἀνεγνώσθη εὐχή τῆς ἐκκλησίας καθαγιαστική, συνήθως ἐπὶ τῶν ὧν τοῦ Πάσχα: Ὁβὰ ἀνευδίαστα. 2) Ἐκεῖνη ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν ἀνεγνώσθη εὐχή καθαρμοῦ, ἐπὶ τῆς λεχοῦς: Ἡ δεῖνα ἀνευδίαστος ἐν ἀκόμαν.

ἀνέφελος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,273

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνέφελος.

Ὁ ἀνευ νεφῶν, αἰθριος ἐνθ' ἀν.: Ἀνέφελος οὐρανὸς Λακων. || Ποίημ.

Ἐπάνωθ' μου ἀνέφελ' γλυκοχαράζει αὐγούλλα ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀνεφος.

ἀνεφος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. νέφος. Πβ. καὶ μεσν. ἐπίθ. ἀνεφής.

Ἀνέφελος, ὁ ἰδ.: Γνωμ. Ἡ πέμπτη τοῦ Αὐγούστου ἀνεφος καὶ ὁ Μάϊς ἄβρεχος (ἂν τὴν 5 Αὐγούστου εἶναι ὁ οὐρανὸς αἰθριος, δὲν θὰ βρέξῃ τὸν ἐπόμενον Μάϊον).

ἀνέφραντα ἐπίρρ. Χίος ἀνάφραντα Χίος ἀφραντα Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνέφραντος.

1) Ἀδεξίως: Ἄσμ.

Ἐ σοῦ ἄνα, Μαρούκα μου, πέξα πέξα νὰ βγαίνης, τὸ ἀνέφραντα ᾧ τὴν πατωσὰ ποτὲ μὴν κατηβαίνης; (πέξα = ἐπιδέξια, μὲ προσοχήν, πατωσὰ = πλατεῖα). β) Ἀπροσέκτως: Ἐπεσε ἀφραντα κ' ἐχτύπεσε. 2) Οὐχὶ κατ' ἐπιθυμίαν, ἀλλ' ἀντιξίως: Ἀνάφραντα μοῦ ῥθε. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀνάποδα 10. 3) Ἀπροσδοκῆτως: Ἀνέφραντα τό παθα. Συνών. ἀναπάντεχα, ἀνέλπιστα.

ἀνέφραντος ἐπίθ. Χίος ἀνάφραντος Χίος — Λεξ. Πρω. ἀνήφραντος Βιθυν. (Προῦς.) ἀνήφραδους Θράκ. (Μάδυτ.) ἀφραντος Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) — Λεξ. Πρω. ἀφραδος Ἀντικύθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἀνέφραντος. Περί τῆς λ. ἰδ. Κ' Λμαντ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 108.

1) Ὁ μὴ τέρπων, ὁ μὴ εὐφραίνων ἢ ὁ προξενῶν ἀηδῖαν, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων Ἀντικύθ. Βιθυν. (Προῦς.) Θράκ. (Μάδυτ.) Κρήτ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Χίος — Λεξ. Πρω.: Πολλοὶ κὶ ἀνήφραντοι Προῦς. Ἀφραδο φαγεῖ Κρήτ.

2) Ὁ μὴ εὐχαριστούμενος Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Συνών. ἀνευχαρίστητος 1, ἀνευχάριστος 1.

ἀνεφταόρατος ἐπίθ. Νάξ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. ἐφταόρατος < ἐφτὰ καὶ ὄρατος. Διὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἀρνήσεως πβ. ἀνήλιος - ἀνανήλιος κτλ.

Ὁ γινόμενος ὁράτος, ὁ ἀστραπιαίως ἐξαφανιζόμενος: Ἐγίνηνε ἀνεφταόρατ' ἡ βασιλοπούλλα - ἡ κωπέλλα - ἡ σαίτια

